

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sefer 'En Ya'aqov

agadot Bavli vi-Yerushalmi 'im perushe ve-ha-ḥidushim she-ba'u bo
ke-khol asher nidpesu kamah pa'amim : u-ve-tosefet ma'alot rabim

Ibn-Ḥaviv, Ya'aqov Ben-Shelomoh

המלש ןב בקעי, ביבח-ןבא

[Kaliningrad?], [1860?]

ריזנ תכסמ

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9291

כל כנויי נזירות פרק ראשון נזיר קט

מסכת נזיר

כל כנויי נזירות

פרק ראשון

תניא *זה אלי ואנוהו אנאה לפניו במצות אעשה ב
 לפניו סוכה נאה לולב נאה ציצית נאה ע"ב
 אכתוב לפניו ס"ח נאה ואכרכנו בשירים נאים: שנות טו
 פייסקא הרי עלי לשלח פרע ה"ז נזיר. ממאי ג
 דהדין שילוח ריבויא הוא דכתיב *שלחך ש"ה ד
 פרדס רמונים אימא מידי (דעבר) [דעבורי] כדכתי'
 *ישולח מים על פני חוצות. תנא פרע פרע וליף סיוב ה
 כתיב הכא *קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו ודברי ו
 וכתיב התם גבי כהן הדיוט *ופרע לא ישלחו יחוקא' מד

[ממאי דהדין שילוח ריבויא הוא כדקאמרת לגדל פרע
 משמע: דכתיב שלחך פרדס רמונים גדולך שגדולין
 יהיו כפרדס רמונים שלמק ומתגדל:] אימא דשלוח מידי
 (דעבר) [דעבורי] הוא דמשמע שיגזו שערך כמפכה מים ומעצירם
 ממקום למקום כדכתיב ושולק מים וגו' [והאי כמי דאמר הרי
 עלי לשלח פרע משמע דאמר הרי עלי להעציר פרע]: תנא פרע
 פרע וליף כתיב הכא נזיר גדל פרע: כתיב גבי כהן הדיוט
 ופרע לא ישלחו מה פרע דכתיב גבי כהן הדיוט ליטכא דריבוי
 הוא כדאמרי' בפרק כ"ג אף פרע האמור גבי נזיר גידול שער הו
 והכי משמע שיכסכו לגדל עד שיבא לכלל פרע שהן שלשים יום:

ואבע"א האי שולח מים נמי רכוי הוא כדמתרגם
רב יוסף כדמשקין ליה מוא לפירא ורבי:
[קודם איתא בגמרא שהקזה מי איכא למ"ד לא מתפס אכש
במילתא דסמוך ליה והתכיף]:

האומר ימין ה"ז שבועה מ"ט לאו משום דכתי'
*וירם ימינו ושמאלו אל השמים וישבע
בהיי העולם אמרי לאו משום דימין גופה איקרי
שבועה דתניא מנין לאומר ימין שהוא שבועה
שנא' *נשבע ה' בימינו ומנין לאומר שמאל שזו
שבועה שנא' *ובזרוע עזו:

ד [תניא ר' יהודה אומר נזיר שמשון מותר ליטמא
למתים שכן מצינו בשמשון שנטמא ר"ש
אומר האומר נזיר שמשון לא אמר כלום שלמ
מצינו בשמשון שיצאת נזירות מפיו וכו'] ושמשון
לאו נזיר הוה והכתיב *כי נזיר אלהים יהיה הנער

האומר ימין שלא אוכל ככר זו ה"ז שבועה: מ"ט לאו משום
דכתיב וירם ימינו ושמאלו אל השמים וישבע בחיי
העולם דקמתפס ימינו לוישבע דסמוך ליה: [לא ימין שאוכל
ככר זה כאומר שבועה שאוכל ככר זה דמי: שנא' נשבע ה'
בימינו בימינו אמר וכתש כשבועה]: שנא' ובזרוע עזו מדכתיב
ימינו וכתב ובזרוע עזו אלמא דזרוע היינו שמאלו [והכי כמי
אמרינן בס"ק דנרכות מכין שהקצ"ה מכין תפילין דכתיב ובזרוע
עזו ואין עזו אלא תפילין וכו' ותפילין בשמאל קיימא]:
ושמשון לאו נזיר הוה והכתיב כי נזיר אלהים יהיה הנער

כל כנויי נזירות פרק ראשון נזיר קי

התם מלאך הוא דקאמר ומנ"ל דאיטמי למתים
אילמא מדכתיב *בלחי החמור הכתי אלף איש שופטי'טו
אילמא *גדרווי גרי' בהו ולא נגע בהו אלא מהכא גי' גמ'
אין מהם שלשים איש ויקח את חליצותם דילמא גרוי גרי'
אשלחינן ברישא והדר קטלינהו ויך ויקח כתיב שס יד
ודילמא גוססין שוינן אלא גמרא גמירא לה:

נזיר עולם היכא כתיב דתניא] רבי אומר אבשלו' א
נזיר עולם היה שנא' *ויהי מקץ ארבעים שס
שנה ויאמר אבשלום (אל אביו כי נדר נדר עבדך עקידה
בשבתו בגשור בארם) וגו' ואשלמה את נדרי ומגלח שניר עג
אחד ל"ב חדש שנא' *ויהי מקץ ימים לימים ש"ב טו
אשר יגלח וגומר *וילוף ימים ימים מבתי ערי שס יד
חומה מה התם י"ב חדש אף כאן י"ב חדש: ה

קס"ד דמנוק קאמר להא מילתא דה"ל דבר הכדור שאדם
דיר את זכו בזויר: מלאך הוא דקאמר כי זויר אלהים
היה הכער: דילמא גדרווי גרי' בהו משתך בהן אכל הוא גופיה
לא כגו' בהו: ויך ויקח למשמע ויך והדר ויקח: [גוססין שוינן
ובהדי דהו גוססין אשליכיהו ולא איטמי בהו]:

נזיר עולם היכא כתיב שזיקל בתער וכו': ואשלמה את
נדרי היינו קרבנות נזירות: [וילוף מבתי ערי חומה
כתיב בהו ימים תהיה גאולתו]: מה לתלן י"ב חדש דכתיב
עד מלאת לו שנה תמימה: איהו לית ידעו דקס'
גו' שס אשליכיהו בהו אשליכיהו בהו אשליכיהו בהו

מי שאמר

פרק שלישי

ב תניא ר' אלעזר הקפר ברכי אומר מה ת"ל * ובפרק
 עליו מאשר חטא על הנפש וכי באיזו יט
 נפש חטא זה אלא מפני שציער עצמו מן היין כוונת
 (נקרא חוטא) וק"ו ומה זה שלא ציער עצמו אלא תיבנית
 מן היין נקרא חוטא המצער עצמו מכל דבר עאכ"ו ועיין סס
 רש"ס
 והא האי קרא בנזיר טמא כתיב ואנן אפילו נזיר
 טהור קא אמרינן קא סבר ר' אלעזר הקפר נזיר
 טהור נמי חוטא הוא והיינו טעמא דכתיב קרא
 בנזיר טמא הואיל ושנה בחטא:

הריני נזיר ושמע

פרק רביעי

כג ת"ד * אישה הפרם וה' יסלח לה באשה שהפר
 לה בעלה והיא לא ידעה הכתוב מדבר שהיא מדבר ל
 ואנן אפילו בנזיר טהור קאמרינן מדמפרש ר' אלעזר הקפר
 טעמא דחטא בשביל שליפת עצמו מן היין והיינו כזיר טהור
 הואיל ושנה בחטא שכבר הזיר עצמו מן היין ועכשיו שוכח דקט
 שהיה לו להזהר מן הטומאה ונפטא:
 אישה הפרם וה' יסלח לה כמה הכתוב מדבר אס נא

הריני נזיר ושמע פרק רביעי נזיר קיא

צריכה כפרה וסליחה וכשהיה מגיע ר"ע אצל פסוק זה היה כוכה ומה מי שנתכוון לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר מלה טעון כפרה וסליחה המתכוין לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר עאכ"ו וכיוצא בדבר אתה אומר *ולא ידע ואשם ונשא עונו ומה מי שנתכוין לעלות בידו בשר מלה ועלה בידו בשר חזיר [כגון החיכה ספק של שומן ספק של חלב] אמר קרא ונשא עונו מי שנתכוין לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר עאכ"ו איסי בן יהודה אומ' ולא ידע ואשם ונשא עונו ומה מי שנתכוין לעלו' בידו בשר מלה ועלה בידו בשר חזיר כגון ב' החיכות אחד של חלב ואחד של שומן ונשא עונו המתכוין לעלו' בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר עאכ"ו על דבר זה ידון הדוים:

אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן מ"ד *כי ישרו' ג דרכי ה' וצדיקו' ילכו בם ופושעים יכשלו שם בם משל לשני בני אדם שצלו את פסחיהם אחד אכלו לשם מצוה ואחד אכלו לשם אכילה גסה זה שאכלו לשם מצוה צדיקים ילכו בם וזה

שכדורה והפך לה בעלה סליקה זו למה אלא וכו': מי שנתכוון לאכול בשר חזיר ואכל בשר מלה גר': המתכוין לאכול בשר חזיר גר' המעיקרא לאיסורא איכוון דהא לא ידעה דהפך לה בעלה מאוס הכי לריכה כפרה וסליקה:

הושע יד
הוריות
וע"ס
רש"א

שאכלו לשם אכילה גסה ופושעים יכשלו בס א"ל
 ר"ל האי רשע קרית לי נהי דלא קא עכיד מצוה
 מן המוכחר פסח מיהת הוא דקא עכיד אלא
 משל לשני בני אדם זה אשתו ואחותו (עמה בבית)
 [עמו] וזה אשתו ואחותו (עמה בבית) [עמו]
 לאחר נודמנה! לו אשתו ולאחר נודמנה לו
 אחותו זה שנודמנה לו אשתו צדיקים ילכו בס
 וזה שנודמנה לו אחותו ופושעים יכשלו בס מי
 דמי אנן חרא דרך קאמרינן הכא שתי דרכים
 אלא משל ללוט ושתי בנותיו הן שנתכוונו לשם
 מצוה (ישרים דרכי ה') צדיקים ילכו בס הוא
 שנתכוין לשם עבירה ופושעים יכשלו בס ודלמא
 הוא נמי לשם מצוה איכוון (לא ס"ד ד) א"ר יוחנן
 כל הפסוק כולו על שם עבירה נאמר *וישא לוט
 סס לט *ותשא אשת אדוניו את עיניה. את עיניו *ויאמר
 שופט' יד שמשון אל אביו אותה קח לי כי היא ישרה בעיני.
 כרא' לד וירא *וירא אותה שכס בן חמור. את כל ככר
 חשלי ו הירדן * כי בעד אשרה זונה עד ככר לחם.
 כושט' כ כי כלה משקה *אלכה אחרי מאתבי נותני לחמי
 ומימי צמרי ופשתו שמני ושקויי והא מינים אנים
 תנא משום ר' יוסי בן [רב] חוני למה נקוד על
 ראש' יט וא"ו *שובקומה של בכירה לומר שבשכבה לא
 [כל הפסוק הזה] לשם עבירה נאמר ולכך אי אתה יכול
 לדוכו לכף זכות.:

הדיני נזיר ושמע פרק רביעי נזיר קיב

ידע הא בקומה ידע ומאי הוה ליה למעבד מאי דהוה הוה נפקא מינה דלפניא אחרינא לא אבעי ליה למשתי חמרא:

דרש רבא מ"ד *אח נפשע מקרית עוו *ומדינים ד

כבריה ארמון אח נפשע מקרית עוו זה לוט שם שפירש מאברהם ומדינים כבריה ארמון שהטיל חשלי יח מדינים *בינו ובין ישראל כבריה ארמון שנאמר שם ע"ב *לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה'. דרש רבא ואיתומ' ע' הגי' ר' יצחק מ"ד *לתאווה יבקש נפרד ובכל תושיה ויגלע לתאווה יבקש נפרד זה לוט ובכל תושיה ויגלע שנתגלה קלונו בבתי כנסיות ובבתי מדרשו' חשלי יח דתנן עמוני ומואבי אסורין ואיסורן איסור עולם. אמ' עולא תמר זנת' ומרי זנה תמר זנתה ויצאו ממנ' מלכו' ונביאי' ומרי זנה נפלו כמה רבבו' מישראל:

אח נפשע וגו' זה לוט שפירש מאברהם שאל' כי אכסיס ע' ברש"י אכסיס אכסו: מקרית עוו זה אברהם דכתיב ביה הביטו נגו' על אל לור קלבתם שע"י המריבה שפירש מאברהם גרם לו להיות כלהחש' סכן לאכסי סדום וע"י כך בא לדי מעשה בנותיו ונולדו עמו' ומואב האסורין לבא נקהל: כבריה שטועלין בו הארמון שלא וכסם בו אדם: לתאווה יבקש נפרד הלך אחר תאות לבו בדאמריכן לעיל כל הפסוקים לשם עבירה כאמרו: בכל תושיה ויגלע בתורה שכתב ובתורה שזעל פה דתנן עמוני ומואבי אסורין ואיסורן איסור עולם: תמר זנתה ויצאו ממנה מלכים ונביאים מלכים דוד כדכתיב ואלה תולדות פרוץ וגומר ונביאים

חשלי יח
שם ע"ב
ע' הגי'
כגו' הכל
ובסודיות
דכדי' כג
חשלי יח
כלהחש'
גידסות
אחרות

ה אמר רב נחמן בר יצחק גדולה עבירה לשמרה
 ממצוה שלא לשמה איני והא אמר רב
 יהודה [אמר רב] לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצו'
 אפי' שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה
 אלא אימא כמצוה שלא לשמה דכתיב *תבורך
 מנשים יעל אשת חבר הקיני מנשים באהל חבורך
 מאן אינון נשים באהל שרה רבקה רחל ולאה
 א"ר יוחנן שבע בעילות בעל אותו רשע באותה
 שעה שנא' *וכו'. גופא אמ' רב יהודה אמ' רב לעולם
 יעסוק אדם בתורה ובמצו' אפי' שלא לשמה שמתוך
 שלא לשמה בא לשמה שבשכר מ"ב קרבנות
 דאמרינן אמוץ ואמכיה אחי הו' ולשם שמים כוונה ולהבנות
 מזרעו של יעקב כדכתיב כי ראתה כי גדל עליה:

עקידה
 ש"ע
 עקרים
 ו"ג פ'
 כ"ט
 פ' חקום
 שכהנו
 שופטי'
 הובא
 וחבורה
 כיבנות
 פ' חלות
 חליצה סי'
 כא

[גדולה עבירה לשמה כלו' לשם מצוה]: איני מדקאמרת
 גדולה עבירה לשמה מצוה שלא לשמה מכלל דמצוה
 שלא לשמה גריעא ומדקאמר שמתוך שלא לשמה בא לשמה אלמא
 דמעליא שמתוך כך בא לעשות מצוה לשמה ומשכי אימא עבירה
 לשמה כמצוה שלא לשמה דתרוייהו מעלו: מנשים באהל מברכת
 נשים שנאהל תבורך גם היא ומאן כינהו נשים באהל שרה רבקה
 רחל ולאה שרה דכתיב איה שרה אשתך הנה באהל ורבקה ויביאה
 ילמק האהלה רחל ולאה דכתיב וילא מאהל לאה ויבא באהל
 רחל: [תבורך על שעשתה עבירה לשמה כדי להתיש כוחו של
 אותו רשע כדי שיהא יכולה להורגו: מ"ב קרבנות משנעה
 מזבחות שערך בג' מקומות על כל אחד ואחד העלה פר ואיל

הריני נזיר ושמע פרק רביעי נזיר קיג

שהקריב בלק זכה ויצחה ממנו דות דאמר רבי
יוסי בר חנינא רות ברת בנו של עגלון (בן בנו
של בלק) מלך מואב [היתה] אמר רבי חייוא בר
אבא א"ר יוחנן מנין שאין הקב"ה מקפח אפילו
שכר שיחה נאה מהכא דאלו בכירת דקרייתיה
מואב א"ל רחמנא למשה *אל חצר את מואב ואל דניס
תגור בם מלחמה מלחמה הוא דלא הא צעורי
צערינהו ואלו צעירה דקרייתיה בן עמי א"ל *אל
תצורם ואל תתגר בם כלל אפילו צעורי לא אמר
רב חייוא בר אבין א"ר יהושע בן קרחה לעולם
יקדי' אדם לדבר מצוה שבשכר לילה אחת שקדמה
בכירת לצעירה *זכתה וקדמתה ארבעה דורות כר
[בישראל] למלכות:

הם י"ד לכל מעמד ומעמד ושלא פעמים י"ד עולין פ"ג
וקרבנותיו של בלק הו' שלא לשם מלוה: ויצאה ממנו רות
שלא מטנה דוד שריו להקב"ה בשירות ותושבקות: דקרייתיה
מואב משמע מאני: בן עמי בלשון נקיה היא דלא רלחה להושיע
ומאניה נתעברה: אמר אל חצורם ואל תתגר בם ומדלא
כתיב בהו מלחמה ש"מ דאפילו לערא לא ליעבד להו ולא עוד
ואפי' בכירה דקרייתיה אב הכתוב פרסמה דכתיב ותשכב את
אניה ובלעירה כתיב ותשכב עמו: ארבעה דורות בישראל
עבד ישי דוד ושלמה ואלו לעירה [לא אתת בישראל] עד רבנעם
בן שלמה שגא מעמקה העמונית: III.

בית שמאי

פרק חמישי

ו פותחין בתנאי נולד ה"ד אמרי להון אלו אתא
 לב אינש ואמר לכו דיתרוב בית המקדש
 ע"כ מי הוה נדרתון אמר רב יוסף אי הווא התם הוה
 ידמיהו אמונא להו הא כתיב *היכל ה' היכל ה'
 המה זה מקדש ראשון ומקדש שני נהי דידעי
 (דליחרובה) [דיחרב] מי ידעי לאימת אמר אביי
 דכיאל ס ולא ידעי לאימת והכתיב *שבועי שבועים נחתך

פותחין בתנאי נולד ואפי' להכהו דכדו עד שלא קרב נ"ה;
 ה"ד כגון דאמרי להו דאלו אתי אינש נההיא שעתא
 ע"כ רש"י דכדריתון ואמר לכו דקרבוכו': אי הווא התם *כשאמרו סכמים
 בנח' גי' למקום המדי דקרבו בית המקדש הו' נולד הוה אמינא דלאו כולד
 פחרת היא לפי שידעין הו' שעתיד ליקרב דכתיב היכל ה' היכל ה'
 על כל החלח' היכל ה' המה מקרא הוא בירמיה אל תבטחו אל דברי השקר
 לאמר היכל ה' וגו' ולא תנא עלינו רעה ומפרש לה רב יוסף
 הכא שהיה ירמיה מוכיח את הרשעים שהיו עתידים מן
 הפורענות ואומרים יקרב היכל זה עוד יבנה לכו היכל בית שני
 ואס יקרב בית שני עוד יבנה שלישי לימות המשיח אלמא ידעיס
 הו' שיקרב. ומשכי נהי דידעי שיחרב לא ידעי אימת הלכך
 הו' כולד שלא היו כמנע' בשביל זה קלידוג כיון דלא ידעי אימת
 יקרב. ופריך אביי וכי לא ידעו אימת יקרב והכתיב נספר
 דכיאל: שבועים שבועים נחתך על עמך ועל עיר קדשך סי'

בית שמאי פרק חמישי נזיר קיד

על עמך ועל עיר קדשך ואכתו מי ידעי כהי יומא:

שלשה מינין

פרק ששי

איבעיא להו האי מוּיָא מלחחת רבי או מלעיל לט
למאי נ"כ לנזיר שגלחוחו לסמי' ושיירו
בו כדי לכוף ראשו לעיקרו [אי אמרת מלחחת
רבי נזירות הא שקליה אלא אי אמרת מלעיל
רבי מאי דאקדיש הא קאים]. תא שמע
מהא אינבא חיה דקאים בעוקבא דבינתא

אמינתא שבעים דהיינו ת"ל שכה כגזר שיהא בין קרבן בית ראשון
לקרבן בית שני דהיינו שבעים של גלות צבל ות"ך שעמד בית שני
ומשני דאבתי לא ידעי באיזה יום נחלתא שכה או בסופה:

איבעיא להו האי מוּיָא מלחחת רבי האי שער מלחחת רבי
בסמוך לבשר היולא מן הראש וודל וראשו כדקאי קאי:
[או מלעיל רבי שראש השער מתגדל ויולא מאליו ומתגדל
ועיקרו כדקאי קאי: למנ"מ לנזיר שגלחוחו לסטים ושיירו
בו כדי לכוף ראשו לעיקרו אי אמרת דהאי בינתא מלחחת
רבי היולכך למאי דאקדיש שקליה וסותר כזירתו: ואי אמרת
מלעיל רבי הואיל ושיירו בו כדי לכוף בו ראשו לעיקרו דאיכא
למיטר דמאי דאקדיש קאי אכתי אית ליה למיעבד תגלקת ולמה
ואיכו סותר]: ת"ש מהאי אינבא חיה לינטרי"ם צלע"ז דהוא
מבילי כמים: דקיימא בעקבא דבינתא בעקר השער הסמוך

[ואי ס"ד מלחחת רבי ברישא דבינתא בעי למיקם
שס"ע"נ וכו'] ותו כד צבעין סביא דיקנהון חוורין *עקבי
נימהון ש"מ מלחחת רבי ש"מ:

כיהון גדול

פרק שביעי

ז ת"ר לאחר פטירתו של ר"מ אמר להם ר' יהודה
מט לחלמידיו אל יכנסו תלמידי ר' מאיר לכאן
ע"נ מפני שקנחרנין הם ולא ללמד תורה באים אלא
קדושין לקפתני בהלכות הן באים דחק כומכום ונכנס וכו'
פ"נ ועי' כעס ר' יהודה אמר להו לא כך אמרתי לכם אל
פס"ש"א יכנכו וכו' *א"ר יוסי יאמרו מאיר שכב יהודה
נ כעס יוסי שתק תורה מה תהא עליה:

נו אמרו ש"מ כל שמעתתא דמתאמר' בכי תלתא
ע"נ קדמאי ובתראי אמרינן מיצעאי לא אמרינן

לנאר: [ואי ס"ד דהאי בינתא מתחת רבי אשתכח דכי כסיק
שערא כסיק איכנא לנר: ברישא דבינת' בעי למיקם איכנא
אלא לאו ש"מ מדקיימא איכנא נהדי צישרא דמלעיל רבי ואיכנא
נביכתא כדקאי קאי]: ותו מדצבעין סביא דיקנהון כי היכי
דלחזי דרדקי ונתר הכי חוורי דיקנהון מתלבנין שערי עקרי
זקנס ש"מ דמלתת רבי:

לקפתני לכלמכי:
ש"מ כל שמעתא וכו' דשלישי שמע משני ושני שמע מראשון
דהאי קאן דנעי למימר להאי מילתא לא מנערכא למימר

אמר רב נחמן בר יצחק אף אן נמי תנינא אמ' נחום הלבלר כך מקוברני מר' מיאשה שקבל מאבא שקבל מן הזוגות שקבלו מן הנביאי הלכה למשה מסיני בזורע שבת וחרדל בב' ושלשה מקומות נותן פאה מכל אחד ואחד ואילו יהושע וכלב לא קחשיב ש"מ:

שני נזירים

פרק שמיני

אמר רב הונא המקיף את הקטן הרי הוא חיוב נז' אלא קמאי ובתראי ומליעאי לא כדחנן במתני' ר"א ור"י ולא ע"ב קדש רבי יהושע בן ממל בהדיהו: שקבל מן הזוגות יוסי בן ע' במשכס יעזר ויוסי בן יומכן יהושע בן פרקיה ובתאי הארכלי יהודה בן יבנמי' טבאי ושמעון בן שטק שמעיה ואבטליון הלל ושמי חוגות קבלו מן קגי זכריה ומלאכי וכניאים קבלו הלכה למשה מסיני: ה"ג הזורע את שדהו שני מיני קטין אם עשאן גורן אסת כותן פאה א' דהואיל ובשדה א' זרען אע"פ שהן שני מינין הואיל ושניהן מין קישים איכו קייב אלא פאה אסת א"כ אם דעתו לקלקן ולעשות מהן שתי גרנות ואית ספרים ואית בהו הזורע שבת וחרדל אכי"ט בלע"ו ותו לא ואכן ל"ג לה: ואילו יהושע וכלב דהוו מציעאי לא חשיב אלמא דקמאי ובתראי אמריכן ומליעאי לא אמריכן ומן הכניאים ואילך קשיב כולהו כקדא מסכי שהיו מבית שני ואילך:

מיהא לא חשיב אלא קמאי ובתראי ומליעאי

אמר ליה רב אדא בר אהבה לרב הונא ודידך
מאן מגלח להון א"ל חובה תקברינן חובה לבניה
כולהו שני דרב אדא בר אהבה לא אתקיים ליה
ורעא לרב הונא:

נט רבי אלעזר [אליעזר] בן יעקב אומר מנין שלא
תצא אשה בכלי זיין למלחמה ת"ל *לא

דנ"י כנ

יהיה כלי גבר על אשה ולא ילבש גבר שמלה
אשה שלא יתקן איש בתיקוני אשה אמרו ליה
רבנן לר' שמעון בר אבא חזינא ליה לר' יוחנן
דלית ליה אמר להון מחמת זקנה נשרו. ההוא
דאיתחייב נגידא קמיה דר' אמי איגלאו בית השחי

א"ל רב אדא בר אהבה לרב הונא לדידך דאמרת דהמקיף
את הקטן קייב קטנים דאיתנהו מגולקין כל הראש

כדאזכרייהו דאיכשי דקא מגלמי להו כדי להבנותן אקר הסולי:

מאן קמגלח להו א"ל חובה כך שמה דאשתו דרב הונא דקסבר

רב הונא דאשה לא מפקדה סלאו דהקפת הראש אראש דאשרי

כלל: א"ל רב אדא תקברינחו לבני' דלדידך דאמרת המקיף

את הקטן קייב כי מקפת ליה אשה כמי קייבת אכל לדידי אפי

גדול המקיף את הקטן פטור וה"ה כמי לאשה וכן בגדול המקיף

את הגדול קייב וה"ה לאשה:

בכלי זיין למלחמה כדמפרגימין לא יהא תיקון זין דגבר: שלא

יתקן איש בתיקוני אשה דהכי מפרגימין ליה שלא יכחול

ושלא יפרכס בנגדי לבגדין של אשה: חזינא ליה לר' יוחנן

דלית ליה שער צנית השקי: איגלאי בית השחי כי הוּוּ משלמי

בהפשט מאכיה לכגדיה:

שני נזירים פרק שמיני נזיר קיו

אחוייה דלא מגלח א"ל רבי אמי שבקוהו דמן חבריא הוא:

הכותים אין להם נזירות פרק השיעי

משנה נזיר היה שמואל כדברי ר' נהוראי שנא' ח
*ומורה לא יעלה על ראשו נאמר בשמואל סו
ומורה ונאמר בשמשון *ומורה מה מורה האמורה ע"כ פ
בשמשון נזיר אף מורה האמורה בשמואל נזיר ע"כ פ
א"ל ר' יוסי והלא אין מורה אלא של בשר ודם
(דמתרגמין ומרות אינש לא תהי עלוהו) א"ל ר'
נהוראי והלא כבר נאמר *ויאמר שמואל איך אלק ע"כ פ
ושמע שאול והרגני שכבר היתה עליו מורא ב"י:
א"ל רב לחייא בריה *חטוף ובריק וכן א"ל רב ט
הונא לרבה בריה חטוף ובריק למימר דמברך ע"כ פ
עדיף והתניא ר' יוסי אומי גדול העונה אמן יותר ע"כ פ
מן המברך אמר ליה ר' נהוראי השמים כך הוא ע"כ פ

מה מורה האמורה בשמשון נזיר דכתיב כי נזיר אלהים יהיה
הנער מן הצטן: (אין מורה אלא של בשר ודם שלא תהא
מרות ואימת בשר ודם עליו):

חטוף כוס של ברכה וכן כל הנרכות אל יקדמך אחר: [השמים
כך הוא בשבעה ועל ע"כ וירס ימינו אל השמים וישנע
בקיי העולם כך הוא שהעונה אמן גדול מן המברך: ותדע

וע"כ יורה אזה אבסם ע"כ: אהרן קה"ל אבסם ויבא שם

116 הכותים אין להם נזירות פרק תשיעי נזיר

שהרי גולירין מתגרי במלחמה וגבורי נוצחי אלא
תנאי היא דתניא אהר המברך ואחר העונה אמן
במשמע אלא שממהרין למברך תחלה א"ר אלעזר
א"ר חנינא תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם
שעלי כד שנא' *וכל בניך למודי ה' ורב שלום בניך. (אל
תקרי בניך אלא בוניך):

מסכת גיטין

המביא גט

פרק ראשון

א [שלח ליה ר' אביתר לרב חסדא גיטין הבאין
משם לכאן אינו צריך לומר בפני נכתב
ע"נ ובפני נחתם וכו'] : אמר רב יוסף מאן לימא לן
דר' אביתר בר סמכא הוא (דהא שלח ליה רבי
אביתר) [ועוד הא איתו דשלח ליה] לרב יהודה
בני אדם העולים משם לכאן הם קיימו בעצמן
שהוא כך. שהרי גולירין קלסין מתגרין במלחמה תקלה ואס"כ
גבורים באין וכולסין אף כאן העוכה בא לאתר המברך ומכלק
לומר שהעוכה אמן מאובק מן המברך : תנאי היא דאיכא למ"ד
דעוכה אמן מאובק מן המברך ואית דאמר שהמברך מאובק : אחר
העונה ואחר המברך במשמע דקרא שכתב גדלו לה' אמי
ברכה וכרומה שמו יקדו אמן : אלא שממהרין לכברך
תחלה לימן שכר] :
משם לכאן סבנל לארץ ישראל : בר סמכא הוא ראוי לסמוך